

Групни рад:

**Весела ђачка дружина у виртуелној учионици – цртице
из ђачког живота**

**Чланови литерарне секције ОШ „Др Драган Херцог”,
Београд**

Весела ђачка дружина у виртуелној учионици – цртице из ђачког живота

Имам много другара... (Емилија Недић)

Ја имам много другара, али моја ђачка дружина је нешто посебно. То је дружина правих пријатеља. Понекад се мало свађамо, али они су ипак нешто посебно.

Чланови ђачке дружине – најбољи пријатељи су: Марко, Алекса, Сумеја, Симонида, Лука, Лана, Миљан, Немања, Марко, Адис, Андрија, Јеврем, Душан и Весна. То је моја ђачка дружина. Ми се заједно дружимо и приватно, али више се дружимо када имамо часове зато што су неки много далеко од мене – као моја најбоља другарица Лана. Она је у Италији и много ми недостаје. Ми исто тако размењујемо домаће задатке, на пример када неко није био на часу. Ми смо, бре, најбоља дружина!

А сад неколико речи о другарима: дана 29. јануара идем код моје најбоље другарице Лане у Италију. Много сам је пожелела. Марко С. је мој баш добар друг, понекад се мало свађамо, али се увек помиримо. Са Луком сам се тек упознала, али ми је драг. Миљан је добар и понекад причамо преко Скајпа и ван наставе. Марко М. је мој најбољи друг, обожавам га, он је најсмешније биће на целом свету. Стално нас засмејава. И Алекса је мој најбољи друг исто као Марко. Ми заједно играмо игрице.

То је моја најбоља ђачка дружина. А ваша?

Драга Емилија... (Марко Спасојевић)

Драга Емилија,

Ово писмо ти шаљем из Ковиља. Нећеш веровати какав сам распуст имао. Јесте да сам био само у кући цео овај распуст, али ево ти једна лепа ствар која се десила на распусту. Био сам код сестре која баш треба овог месеца да се породи, а ја ћу добити титулу ујака. Извини, Ема, ако је ово писмо кратко, али то је било најзанимљивије током овог распуста. Како си ти, шта радиш?

Велики поздрав од друга Марка!

Драги Марко... (Емилија Недић, 5. разред)

Драги Марко,

Хвала на дивном писму и радујем се твојој новој титули ујака! Ево неколико речи и од мене.

Волим моју школу зато што имам пуно другара. Један од мојих омиљењих другова си ти. Много волим и када се заврше часови, када играмо игрице и дружимо се у овом нашем виртуелном свету. Искрено се надам да ћемо сви ми када одрастемо, остати другови и у контакту. Надам се да када сви оздравимо, да ћемо негде да се нађемо и да се добро проведемо.

Велики поздрав!

Твоја другарица Емилија.

Ја се зовем Алекса... (Алекса Томић)

Ја се зовем Алекса. Ученик сам петог разреда Основне школе, „Др Драган Херцог”. Наша школа је посебна по томе што ми немамо учионице. Ми седимо код куће и учимо преко Скајпа. Наша дружина је мала, али одабрана! У мом одељењу су Емилија, Марко, Лука, Сумеја, Симонида и ја. Прва ствар због које смо ми посебни је то што смо велики борци. Победили смо у највећој бици! Друга ствар је оно што нас чини таквима какви смо. Марко је посебан зато што зна све. Емилија је некада помало нервозна, али увек је добар друг. Лука је увек са својим кућним љубимцем. Сумеја је увек тиха и пристојна. Симонида је нова ученица и још увек је нисам довољно упознао. На крају ја, највећа причалица у одељену. Проводимо време заједно на часовима и после часова у игрању игрица и дружењу у нашем виртуелном простору.

То је дружина петака Основне школе „Др Драган Херцог”.

Здраво другари... (Лана Андрић)

Здраво другари,

Јављам вам се из Италије у којој боравим већ петнаест дана, па је ред да вам се јавим и кажем како је овде.

Пут до Италије је био дугачак, али леп. Пролазећи кроз разне државе, кроз прозор аутомобила сам посматрала прелепу природу. Путовали смо током дана, па нас је целим путем пратило жарко сунце и по који облачак на прелепом, плавом небу. Када смо ушли у Италију, већ ми је недостајала моја слатка соба, сестре, бака, другари и наравно, мој пас Рио. Размишљајући о свима вама, по која кап сузе би ми канула на образ, а схватила сам да је посета Италији још једна авантура коју ћу, кад се вратим, препричавати вама и заједно ћемо се смејати. Када смо већ увелико били у Италији, свратили смо на једно стајалиште и видели се са мојим братом и тетком. Затим, отишли смо и преноћили код пријатеља. Сутрадан, посетили смо Гардаланд, место које сам дуго желела да посетим. То је огроман дечији луна парк, пун разних атракција и ликова из бајки. Када сам направила први корак, осетила сам се као Алиса у земљи чуда. Свуда око мене су биле куће са плишаним играчкама, огромне скулптуре јунака из бајки, дрвеће које те прати очима, велике печурке које су испуштале водену пару која је хладила пролазнике. Било је ту свега што се речима не може описати, а најлепше од свега је што нас је све време пратила песма из цртаћа „Снежана и седам патуљака“ и друге дивне песмице. Било је то чаробно искуство које ћу памтити заувек.

Свакој срећи дође крај, па тако и мојој када смо напустили Гардаланд. Пожелела сам да се сакријем у чаробном дрвету и никад не напустим ово чаробно место. Следећег дана кренула сам на не тако лепо место, претпостављате које, у болницу. Када смо се приближавали, осећала сам страх јер нико у болници не прича српски језик, и бојала сам се шта ће се десити тамо. Међутим, у болници су нас дочекали веома пријатно и није било потребе за страхом. Надам се да ћу у току боравка у Италији посетити још нека лепа места.

Пишите ми како сте, шта радите, како је у школи итд.

Поздравља вас ваша другарица Лана!

Завршио се четврти разред... (Душан Савић)

Завршио се четврти разред. То је била једна од многих прекретница у нашим животима. Дошла је мала матура и почео пети разред. У петом разреду имаћемо више од једног наставника или наставнице што се мени свидело. Упознаћемо нове другаре и другарице, мислио сам.

Коначно, дошао је дан када директор школе одређује ко ће с ким бити у одељењу. Моја два друга и ја смо држали палчеве да упаднемо у исто одељење, макар било најгоре. Тако се и испоставило, били смо смештени у пето одељење. Кажу да у петом одељењу су увек најгори и најнемирнији ученици, али није толико било страшно. Било је ту много добрих и лоших ствари и када бих почео да набрајам, ко зна где би био крај. Почео је шести разред. Био сам много срећан јер у шестом разреду похађа се кошарка као изабрани спорт на физичком, плус, био сам изабран за председника одељења.

Није могло бити боље!

Нажалост, разболео сам се и тада сам знао да нећу више моћи да идем у школу. Био сам много тужан и тако се шести разред завршио за мене. Пошто су мама и тата знали да нећу скоро у школу, уписали су ме у Основну школу „Др Драган Херцог“, у одељење на даљину. Ту сам упознао нове другаре и другарице и наравно нове наставнице и наставнике, који су покушавали да нам надокнаде оно што смо изгубили. Највише од наставника сам волео наставницу физике Силвију јер је она од досадне физике направила занимљиву и не досадну физику, наставницу српског Ивану, са којом час српског никада није био досадан, наравно, моју разредну Ану, која је предавала француски. И остали наставници су били савршени и немам ни једну примедбу на њих.

Није битно у којој сте школи, битно је само да вам се та школа свиђа и да су тамо добри наставници, другари и другарице које желе да вам помогну шта год то било.

Моје две школе... (Весна Матасаревић)

Већина деце пође у једну школу и у њој проведе читаво своје основно школовање. Изузеци су код оне деце која мењају школе, као што је случај са нама који идемо у школу „Др Драган Херцог”.

Ми носимо утиске из две потпуно различите школе, а свака од њих има своје чари. Волим да повремено посетим своју стару Основну школу „Вук Караџић“ у Кладову. Заправо, она се не може назвати „стара школа” јер је потпуно реновирана док сам за време свог лечења била одсутна из ње. Сваки пут кад прођем поред ње, заблиста белина њене нове фасаде, а унутрашњост јој кресе нове клупе, табле, прозори, рачунари. Све је то лепо, али ми недостаје њена некадашња несавршеност и све оне лудорије које смо ми ђаци изводили у њој. Док је имала старе клупе, табле, исписане зидове и климаве прозоре, моја некадашња школа је давала пуно материјала за рађање легенди.

Постоје легендарна чуда која смо измислили да их ђаци преносе из генерације у генерацију. Омиљена чуда сврставам на топ листу где је на првом месту дух дечака који живи на другом спрату између кабинета биологије и грађанског васпитања. Бојала сам се да пролазим сама тим делом ходника јер смо моја другарица и ја толико страшних прича измислиле о том духу, да смо у приче поверовале, а плашиле смо и другу децу њима. За друго чудо наше школе смо чули од старијих ученика. Причали су нама да наставник географије воли показним штапом да чачка уши. Сваки пут кад неко треба штапом да покаже нешто на географској карти, пази да не дохвати врх штапа. На трећем месту су Марко и Давид. Они су чудо наше школе зато што су лепо, паметни, свирају гитаре, друже се од првог разреда, а немају девојке и никоме не свирају серенаде испод прозора. На четвртом месту је била патика на крову школске кухиње. Кажу да је тамо стајала годинама, од када је неко остао без ње шутирајући лопту на часу физичког. Кажу ми да је одатле склоњена кад су реновирали школу. Нажалост, и та легенда је изгубила сјај, али је остала она која каже да не можете имати петицу из музичког ако не знате да свирате „Химну Светом Сави“ и „Боже правде”. Да бих проверила тачност те легенде, нисам научила да свирам, али сам се уписала на хор, лепо певам, па имам петицу и без свирања. Како је пролазило време, легенде из старе школе су полако потиснуте легендама и чудима која прате моју нову школу.

Основна школа „Др Драган Херцог“ је чудо јер у њој наставници долазе у болницу да уче ђаке. Улазе у болничке собе са маскама на лицу и у белим

мантилима да држе лекције оној деци која могу да их прате. Кружи легенда да вас наставници, где год да се сакријете у болници, наћи и одржати вам лекцију, дати вам тест и оценити вас, све у исто време. Можете бити у кухињи, тоалету, амбуланти, у скенеру, свеједно ће вас наћи. Школа „Др Драган Херцог“ има још један чаробан вид. Она је „школа на даљину“ и настава у њој се одвија и путем интернета. То и јесте право чудо 21. века. Кад је нешто ново, није погодно за стварање легенде. Зато је добро за развијање теорија завере. Често нас на интернет вези са наставницима нешто омета, па се међусобно не чујемо. Моја теорија је да нас неко шпијунира јер жели да научи боље од нас и зна боље.

Као што се може приметити, школа није школа ако о њој не круже најшокантније приче и неки невероватни детаљи до нивоа бајке.

Моја школа из снова (Лана Андрић)

Свако дете бар једном зажели да промени школу и да буде као из његових снова, ја не морам, већ је имам.

Моја школа у коју идем је Скајп школа у којој не морам да напустим своју собу, а могу да учим све што уче и остала деца. Када се осећам добро, ја се јавим на час док сам у кревету, док у правој школи не бих ишла на наставу. Помажемо једни другима када је неки контролни, ако неко није научио или није био на часу. Наставници су јако фини и на сваки могући начин покушавају да нас науче, а да не буду строги као у правој школи. Да нема ове школе ја моје нове и сада најбоље другаре не бих ни упознала. Када се заврши час, сви усхићено чекамо тај тренутак да би се дописивали и заиграли по коју партију неке игрице. Наравно омиљени часови су ми када се спојимо са петацима: Емом, Алексом, Симонидом, Марком и Луком. Ема ми је најбоља другарица, али њу нисам упознала преко школе, одавно смо се знале. Много сам срећна јер и она иде са мном у ову школу. Ту је и моје најбоље одељење шестака, нема нас можда као у правој школи али нама је наша мала групаца довољна и увек се лепо забавимо Марко, Андрија, Тијана, Миљан, Немања и Адис.

Свако је посебан на свој начин зато волим свој разред, своје другаре и наставнике, зато је ово моја Школа из снова.

Чланови литерарне секције и наставница Ивана Ковачевић

